

HET VERDRIET OP WIELEN

ZWARTBOEK 2024 ©

WOONWAGENBELEID IN DE GEMEENTE NEDERWEERT

- Persoonlijke verhalen van woonwageneigenaren in Nederweert, van hun kinderen en hun vragen over de volgende generatie
- Aanbevelingen, leidende tot rechtsherstel van de vergeten groep inwoners van Nederweert
- Verantwoording

INLEIDING

Waarom dit Zwartboek over het woonwagengebeleid in de gemeente Nederweert?

De behandeling van het ontwerp bestemmingsplan Gutjesweg in Budschop zou plaatsvinden in de Gemeenteraadsvergadering van 23 april 2024. De tekeningen en beleidsstukken alsmede de tot begin april 2024 bekende zienswijzen van bewoners in Budschop kwamen op de gemeentelijke website. Het agendapunt werd helaas tot nader order voor behandeling uitgesteld. Ons viel bij lezing van de raadstukken op, dat er door de woonwagengebewoners in Budschop GEEN zienswijzen waren ingediend m.b.t. de aanleg van de nieuwbouwwijk in Budschop. Terwijl een voor de wagenbewoners belangrijke stap gezet zou worden: er zou een tweede woonwagengekamp komen aan de rand van de nieuwbouwwijk. Wij hadden op 11 april 2024 een gesprek met de verantwoordelijke wethouder over het ontbreken van zienswijzen van de woonwagengebewoners. Hierbij was het GroenLinks raadslid ook aanwezig. Helaas kregen de woonwagengebewoners, ondanks uitstel van behandeling van het agendapunt, geen ruimte meer om nog zienswijzen in te dienen. Daarom besloten wij tot het uitbrengen van dit **Zwartboek woonwagengebeleid Nederweert**.

Wij vroegen ons nog steeds af **WAAROM** de bewoners van de woonwagens geen zienswijzen hadden ingediend naar aanleiding van de ontwerpbestemming voor een tweede woonwagengekampje, enkele straten verwijderd van het huidige kampje aan de Gutjeszijweg. Dus gingen wij vragen aan de bewoners van de Gutjeszijweg **WAAROM** dit zo was. Hun antwoorden zijn overtuigend en toetsbaar aan de hand van de vele stukken in hun archieven.

Korte geschiedenis: Al sinds 5 eeuwen zwermen de Sinti en Roma en andere 'reizigers' uit over West Europa. Zij reisden toen met vaak grote families in woonwagens, getrokken door paarden naar streken, waar ze rust kunnen vinden. Overal werden deze 'zigeuners' verjaagd, want hun traditionele leefstijl werd nergens gedoogd. Wie geen vast werk heeft maar wel een gezin moet voeden, moet inventief zijn: dus ligt het voor de hand dat wild bejaagd werd en in de pot ging, daarvoor kippen en kleine boerderijdieren werden gehouden en de benodigde vitaminen en mineralen uit de natuur gehaald werden. Kruiden en landbouwgewassen groeiden overal en zijn nog steeds een rijke bron van gezond voedsel. Door de 'keurige' burgerbevolking werden zij overal weggejaagd. Zo belandden veel woonwagengebewoners in West Europa in Duitsland, Italië en Oostenrijk. Toen het fascisme mainstream werd en Joden en andere volken minderwaardig werden gevonden door Hitlers en Mussolini's aanhang, werden razzia's gehouden onder de woonwagengebewoners. Velen vluchtten naar Nederland op zoek naar veiligheid. Toch werden vaak hele gezinnen via Westerbork en

Amersfoort gedeporteerd naar de concentratiekampen. Daar wachtte hen hetzelfde lot als de Joden en andere minderheden: dwangarbeid en de gaskamers. De overlevenden hergroepeerden zich zo goed en zo kwaad als het ging na de oorlog en zochten naar standplaatsen. In 1966 kwam er van overheidswege een verbod op het rondreizen: het zgn. TREKVERBOD. De wagenbewoners moesten zich vast vestigen in gemeenten en er werden mondjesmaat woonwagenkampjes toegewezen. Wie geen plek kreeg moest maar zien. Zo kwamen ook de voorouders van onze wagenbewoners via-via hier in Nederweert terecht omstreeks 1977-1978. Aanvankelijk op een veld nabij de huidige sporthal De Bengel. Daaruit is in 1978 het kampje aan de Rosvelterzijweg ontstaan. Ook kent iedereen al ruim 40 jaar de wagens aan de Gutjeszijweg. Naast de oude gemeentewerf staan vier vergunde woonwagens en één woonwagen waarop een gedoogvergunning rust. Uit de zienswijzen van buurtbewoners werd duidelijk, dat zij géén tweede woonwagenkamp in Budschop willen, maar spreiding van het aantal standplaatsen over de diverse dorpskernen van de gemeente.

In dit Zwartboek vindt de lezer enkele verhalen over de woonomstandigheden van woonwagenbewoners die sindsdien gevestigd zijn in de gemeente Nederweert. Ook zijn er verhalen van hún kinderen, allen (jong-) volwassenen, en hun gedachten over de toekomst van hun kinderen. HUN verhalen spreken voor zich.

Voor wie zich moet/wil verdiepen in de huidige wet- en regelgeving m.b.t. woonwagenbewoning leze de onderstaande beleidsnota's:

- [https://www.nationaleombudsman.nl/rapport-nr-2027/060 d.d. 17 mei 2017 en rapport klacht 2023/171 d.d. 23-10-2023](https://www.nationaleombudsman.nl/rapport-nr-2027/060-d.d-17-mei-2017-en-rapport-klacht-2023/171-d.d-23-10-2023)
- <https://www.nu.nl/discriminatie/6308159/ministerie-wil-per-2026-plannen-van-gemeenten-voor-extra-woonwagenplaatsen.html>
- <https://www.bureauncdr.nl/binaries/bureauncdr/documenten/kamerstukken/2024/04/08/verkennd-onderzoek-woonwagenstandplaatsen-roma-en-sinti/Verkennd+onderzoek+woonwagenstandplaatsen+Roma+en+Sinti+DEF.pdf>
- <https://www.volkshuisvestingnederland.nl/binaries/volkshuisvestingnederland/documenten/rapporten/2018/07/02/beleidskader-gemeentelijk-woonwagen-en-standplaatsenbeleid/beleidskader-gemeentelijk-woonwagen-en-standplaatsenbeleid.pdf>
- <https://vng.nl/artikelen/wegwijzer-woonwagen-en-standplaatsenbeleid>

- <https://www.verenigdvoordemensenrechten.nl/what-are-human-rights/universal-declaration-of-human-rights/articles-01-10.html>
- <https://publicaties.mensenrechten.nl/file/245cfb8e-f6aa-d6bc-b274-181f902e547f.pdf>
- <https://www.raadvanstate.nl/uitspraken/@94093/201210586-1-r1/>

De samenstellers roepen het College van B&W en de Gemeenteraadsleden en hun fracties op om voor januari 2026 te voldoen aan de wettelijke kaders en voldoende standplaatsen te realiseren want:

IN FAMILIEVERBAND WONEN OP WIELEN IS EEN MENSENRECHT!

INHOUD

Inleiding en korte geschiedenis	1 – 3
Inhoud	4
Geanonimiseerde verhalen over de woonomstandigheden van woonwagbewoners Nederweert, hun kinderen en hun gedachten over de volgende generatie	
• Vrouw van 57, gehuwd met man 62 jaar	5 - 8
• Vrouw van 34, gehuwd, twee kinderen	9 - 10
• Vrouw van 37, gehuwd, twee schoolgaande kinderen	11 - 14
• Man, 40 jaar, twee kinderen	15 - 17
• Vrouw van 39, alleenstaand	18 - 19
• Man van 49, gehuwd, vrouw van 45, drie inwonende volwassen kinderen	20 - 22
• Jonge man van 24, inwonend bij ouders	23 - 25
• Man, 47 jaar, twee schoolgaande dochters	26 - 27
Opmerkelijke bevindingen	28
Wat is nodig voor rechtsherstel van de woonwagbewoners in Nederweert?	29
Verantwoording en info	30 - 31
Bijlage: Beslissing Raad van State 19-02-2014	32 - 42

Vrouw van 57:

Onze wagen is 36 jaar oud. Het dak en de vloer lekken. De afstand tot bureen is te klein. Als ik mijn buurman door het raam iets aangeef, kan hij het zo aanpakken. Het is erg brandgevaarlijk zo kort op elkaar.

Wie ben ik: Ik ben een vrouw van 57, mijn man is 62, we hebben twee volwassen dochters van 34 en 37 jaar. Eentje woont samen, de andere is gehuwd.

Mijn verhaal: Onze wagen is erg klein, oud en het dak is lek, de vloer is verrot. Energie slurpend. Vanbinnen hebben we hem helemaal zelf ingericht, we hebben een goede keuken, badkamer en een slaapkamer gemaakt, mooi hè. Voor aan de wagen kom je binnen. Daar doet iedereen zijn schoenen uit. De wagen moet dringend vervangen worden na 36 jaar. We kunnen via Woonik een andere krijgen in september 2024. Die heb ik maar afgezegd. Niets is zeker nu sinds 2022. Er komt een nieuwe wijk waar de gemeentewerf nu is. We weten niet waar we terecht komen. Hoe het gaat lopen. De gemeente heeft ons vanaf 2014 allerlei beloftes gedaan. We schrijven brieven, krijgen zelden antwoord. We zouden een uitbreiding van het kamp krijgen, hiernaast. Nu willen ze flats zetten op die plek en willen ze een tweede kamp maken voor 8 woonwagens en 5 sociale huurwoningen, aan het eind van de buurt. Dan zouden de gezinnen van mijn kinderen daar kunnen gaan wonen zeggen ze, maar dat kan niet zomaar. Ze voelen zich gevangen in een stenen huis. Wij kunnen niet uit elkaar. Wij horen bij elkaar. Wij zorgen voor elkaar, dat is onze traditie. En die kindjes van mijn dochters dan? Straks komt er een nieuwe buurt. De straatjes in de nieuwe wijk zijn veel te smal, de buurt wordt overvol. Levensgevaarlijk voor de kinderen om te spelen. Onze traditie is, dat wij als families bij elkaar wonen om voor elkaar te zorgen. Zonder hulp van buitenaf, wij zorgen voor elkaar, onze kinderen en kleinkinderen. En zij later voor ons als wij te oud worden en ziek worden. Het is hier overvol. Het is hier gevaarlijk en veel te klein en smal voor alles wat we net als andere mensen nodig hebben.

Mijn liefste wens: dat wij als familie bij elkaar in een kamp kunnen wonen, zoals onze leefstijl ook erkend is als een mensenrecht. Mijn dochters en hun mannen willen graag in een eigen wagen wonen, vlak bij ons. Ze wonen nu allebei gedwongen in een stenen huis. We moeten altijd met de auto heen en weer. Doodongelukkig zijn we zo, al jaren. We hebben allemaal veel spanningen daardoor. Woonwagenbewoners mogen niet ergens een kavel kopen, dat staat de gemeente niet toe en de bank ook niet. Zelfs als we in vaste dienst werken. Een woonwagen is (deels) verplaatsbaar, dus geen onroerend goed. Dus de bank doet dat niet. Woonwagenbewoners hebben zo geen recht, zoals mensen die een stenen huis willen zetten, dat wel hebben. Maar dat klopt niet met het trekverbod. Wij moeten sinds de 60-er jaren op een vaste plek staan. Dus wij mogen ook niet reizen, zoals onze grootouders en generaties daarvoor al eeuwen deden. Dat mag niet meer van de regering. Wij kunnen dus geen kant op. Ik ben door alle druk, zorgen en teleurstellingen een wrak geworden. Ik heb geen moed meer op een toekomst voor mijn kinderen en kleinkinderen. Vervolg pag. 8

In het schuurtje douchen de mannen en doen wij de was, het is erg vochtig en beschimmeld.

Ik wil dat mijn dochters kunnen terugkeren bij ons. In hun eigen woonwagen. Bij ons. Er is ons en hun al zoveel beloofd. Maar er gebeurt niets. Wij voelen ons onbegrepen. Onze tradities zijn erkend als cultureel erfgoed. Dat moet behouden worden, ook voor de generaties na ons. Onze kleinkinderen moeten ook hun levens kunnen opbouwen. Om ook later voor hun ouders te kunnen zorgen. Wij willen op wielen wonen, boven de grond met een trapje voor de voordeur. Liefst in Budschop, maar hier is geen plek voor ons. Zet ons maar allemaal samen in een bos aan de rand van het dorp, dan zijn we niemand tot last en hebben wij geen last van de mensen in de huizen rondom ons. Ik wil de rust krijgen om alles goed te doen en een veilig en gezond leven te kunnen leiden. Met mijn dochters en hun gezinnen. Zodat die straks ook traditioneel in een woonwagen kunnen wonen.

Zo zie ik dat.

Wie ben ik? Ik ben een vrouw van 34 jaar. Ik woon samen met mijn man en twee kinderen in een stenen huurhuis. Van de gemeente Nederweert.

Waar woon ik en hoe lang al? Ik heb tot mijn 24e thuis gewoond. Bij mijn ouders in hun woonwagen aan de Gutjeszijweg. In 2014 ging ik in een toercaravan tegenover mijn ouders wonen. Dat werd gedoogd. Mijn zus had daar eerder in gewoond samen met haar man en mijn neefje, tot hij 2 jaar oud werd. Omdat dit niet te doen was met de kleine en ze graag een tweede kindje wilden zijn ze als “tijdelijke” noodoplossing in een stenen huis gaan wonen. We gingen ervan uit dat dit hooguit 2 of 3 jaar zou duren. Geen stroom, geen water, geen elektra in de caravan, dus ik moest alles bij mijn ouders doen. Ik heb toen een huurhuis aangeboden gekregen in dezelfde straat als mijn zus. Omdat we er vanuit gingen dat het tijdelijk zou zijn en mijn zus in dezelfde straat woonde heb ik dit toen toch maar geaccepteerd. De eerste jaren heb ik alleen gewoond in dit huis. Toen zat ik al van ’s morgens tot ’s avonds evengoed bij mijn ouders op het kamp, omdat ik me niet thuis voelde in dit huis... kon er niet wennen. Daarna ben ik gaan samenwonen met mijn man en we wilden kinderen. Maar zelfs toen kon ik niet wennen. Evengoed elke dag naar het kamp toe, naar mijn ouders en de rest van onze familie. Zelfs onze kinderen roepen ’s morgens als ze wakker worden als eerste: “We gaan vandaag toch wel naar de wagen hè? We gaan toch wel naar Papo en Mamie vandaag hè? ” Wij werken allebei, wij hebben goede banen. Toch kunnen wij niet verder, we hebben, sinds de procedure bij de Raad van State in 2014 recht op een woonwagen. De gemeente moet ons helpen, met familieleden samen op één woonwagenkamp te wonen. Niet in twee kampjes, ver van elkaar. Maar samen, als familie. De woningbouw heeft dat zwart op wit gegeven na de uitspraak van de Raad van State van 2014, dat ik in een overgangsregeling in dat huurhuis zit, ik ben ingeschreven voor een woonwagen. Ik zit dus al 10 jaar in dit overgangshuis. We kunnen het niet renoveren, het is niet van ons. Wij hebben recht op wonen in een woonwagen. Maar waar??

Mijn verhaal: Het huurhuis voelt als een gevangenis. Het is een normale eengezinswoning in een gewone buurt, maar ik kan er niet tegen, mijn kinderen ook niet. De woningbouw heeft me geholpen met dit huis, er was niks anders toen. Nu is er nog geen duidelijkheid over wat er met de plannen voor de woonwagenbewoners gaat gebeuren. In 2015 heeft de gemeente ons verteld dat we een uitbreiding van het kamp aan de Gutjeszijweg zouden krijgen, tegenover mijn moeder en vader. Maar nu zijn er sinds 2022 plannen aan ons medegedeeld, dat er een nieuwe woonwijk moet komen op de plaats van de oude gemeentewerf en dat op de plaats waar de

uitbreiding van het woonwagenerf een flatgebouw komt. Ik ben ook naar de informatieavond in maart 2022 voor woonwageneigenaren geweest. Wij bellen sinds 2014 regelmatig naar de Gemeente Nederweert, ook andere familieleden bellen. Ze bellen niet terug. De plannen zijn onduidelijk, dat plan voor 8 wagens in de nieuwe woonwijk, daar ben ik wel voor ingeschreven, omdat ik anders geen recht krijg om ergens in een woonwagen te wonen. Mijn ouders worden geacht op de Gutjeszijweg te blijven wonen, ze huren een heel oude woonwagen en die wil de woningbouw vervangen. Zolang niet duidelijk is, wat er met de Gutjeszijweg gebeurt durven ze die nieuwe wagen niet te accepteren, stel dat ze kort daarna toch wegmoeten. De gemeente wil dat mijn ouders naar het nieuwe plan gaan, maar ze wonen daar al ruim 36 jaar. Ik ben daar ook na mijn geboorte (ziekenhuis) komen wonen.

Mijn liefste wens: Ik wil terug naar waar ik vanaf kom, HET KAMP! Daar waar ik vanaf mijn geboorte ben opgegroeid samen met mijn ouders en de rest van de familie. Ook om zo mijn kinderen onze cultuur en onze normen, waarden en tradities verder te kunnen geven. Maar ook om voor mijn ouders te kunnen zorgen wanneer dit nodig is, zoals dat in onze cultuur hoort... wij brengen onze ouders niet naar een verzorgingstehuis. Daar zorgen wij zelf voor, net zoals zij altijd voor ons hebben gezorgd en nog doen. Wij zijn met z'n allen een grote familie, heeft de een verdriet, dan hebben wij het allemaal! Spelen de kinderen buiten, dan let iedereen op ze. Wij zorgen voor elkaar, ook voor elkaars kinderen. Heeft er iemand hulp nodig dan springen we allemaal bij.

*Kleine woonvormen:
Kortheidshalve verwijs ik naar de procedure bij de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State met zaaknummer 201210586/1/R1. Op 19 Februari 2014 is deze procedure uitspraak gedaan. De inhoud van de procedure (waaronder onze standpunten) en de uitspraak acht ik genoegzaam bij u bekend.*

Op Vrijdag 5 September 2014 hebben wij [REDACTED] met u gesproken in het kantoor van de Woningvereniging aan de Gutjesweg 6 te Nederweert. U heeft toen duidelijk en onvoorwaardelijk aangegeven dat het tekenen van een huurovereenkomst op geen enkele manier door de Woningbouwvereniging gezien of aangegrepen worden als afstand doen van een kleine woonvorm binnen de gemeente Nederweert door ondergetekende. U gaf aan dat de enige reden om de huurovereenkomst met elkaar aan te gaan is: het enkel en alleen overbruggingsperiode zou zijn.

Ik wacht al sinds 2014

op een oplossing.

Zo zie ik dat.

Wie ben ik? Ik ben een vrouw van 37. Ik ben getrouwd. Mijn man is 36. We hebben twee kinderen van 12 en 9 jaar.

Waar woon ik en hoe lang al? Ik woonde als kind en jongvolwassen vrouw bij mijn ouders in de woonwagen aan de Gutjeszijweg in Budschop. Ik ben gewoon naar school gegaan en heb een vakopleiding gevolgd. Mijn man komt uit Weert en heeft ook vakopleidingen gedaan. Toen wij verkering kregen in 2003 werd het snel een serieuze relatie. Wij zijn toen in 2005 standplaatsen gaan aanvragen. Die zouden voor ons gerealiseerd worden eind 2008 begin 2009. Doordat dit niet het geval was en we wilden gaan samenwonen ben ik in 2009 gedoogd door de gemeente in een toercaravan gaan wonen tegenover mijn ouders op het kamp. Ik kreeg geen stroom, had geen stromend water, geen riolering. Emmers water sjouwen, alles doen bij mijn ouders. We hebben zelf een (gedoogd) aanbouwtje gemaakt aan de toercaravan waar we een soort van keukentje maakten, want toen wij trouwden woonden we samen in de toercaravan. Dat was eigenlijk al ondoenlijk. Onze eerste is geboren in 2012. Vanuit mijn kraambed moest ik naar de overkant bij mijn ouders naar het toilet, douchen en de was doen. Het wiegje met de baby stond aan ons voeteneind.

Het wiegje van onze oudste in de toercaravan 2012

Toen de tweede zich aankondigde werd onze situatie onhoudbaar. Jonge ouders met een dreumes. In een caravan. Misschien leuk tijdens vakantie, maar niet jaren aan een stuk. We kregen steun via de kraamhulp en kwamen op de urgentielijst voor een woning. We mochten geen woonwagen zetten op die plek. We mogen geen kavel kopen, geen wagen kopen, we mogen ons nl. niet verzekeren en krijgen geen hypotheek. Woonwagenebewoners mogen zich niet verplaatsen. Er is een zgn. trekverbod sinds de 60-er jaren. We moeten ons dus ergens vast vestigen. We mogen dus ook niet zomaar weg. Hebben plichten net als ieder ander.

Mijn verhaal: Via de woningbouw kregen we de sleutel van een rijtjeshuis, daar wonen wij al bijna 10 jaar in. Toen, in 2014 (of 2015) kregen we zwart op wit van de woningbouw dat dit een overgangsregeling was en wij konden terugkeren naar een woonwagen, omdat we wachtten op het verloop van de plannen voor een woonwagen op plan Hoebenakker, dat al sinds 2006 speelde. Dat plan betrof 8 woonwagens. Dat werd tegengehouden omdat de burgemeester, die op Hoebenakker een huis bouwde, niet tegen woonwagens wilde aankijken. Er werden 3 standplaatsen geschrapt. 5 Wagens was te weinig. Dat plan ging niet door. Wij lieten het er niet bij zitten en vroegen hulp van de Ombudsman. Die is enkele keren op de Gutjeszijweg geweest en heeft ons geholpen aan een advocaat voor een procedure bij de Raad van State. Die procedure hebben wij gewonnen. Op 19-02-2014 heeft de Raad van State het plan -voor 5 wagens op Hoebenakker- van de gemeente afgekeurd. Wij, de woonwagenebewoners van Budschop werden in het gelijk gesteld. De Gemeente moest de proces- en griffiekosten aan ons vergoeden. Sinds 2005 staan wij al ingeschreven voor een woonwagen, desondanks zitten we nog steeds in dit huurhuis. Het is niet geïsoleerd, het tocht er verschrikkelijk, want de dubbele ramen met kozijnen zijn niet goed geïnstalleerd. Wij durven niet aan zonnepanelen te beginnen, we weten nl. nog steeds niet waar we terecht komen. De woningbouw weet dit, we proberen al sinds 2005 ons recht te halen, maar ook de woningbouw krijgt geen voet aan de grond. Wij mogen niet meer naar de Gutjeszijweg terug. We moeten afwachten, afwachten. Er werd een uitbreiding van het kamp toegezegd, maar nu komt er op die plek een nieuwe wijk met een flatgebouw op de ons beloofde plek. En willen ze een tweede woonwagenkamp bouwen achter in die nieuwe wijk. Dan zijn we als familie nog niet bij elkaar.

ER ZIJN INFORMATIEAVONDEN GEORGANISEERD IN MAART 2022. VOOR BUURTBEWONERS, VERSCHILLENDE AVONDEN. EN EEN APARTE AVOND VOOR BEWONERS VAN DE GUTJESZIJWEG. DAAR KREGEN WIJ GEEN RUIMTE OM ONS VERHAAL TE DOEN. EEN VAN ONS IS KWAAD GEWORDEN EN WEGGELOPEN. DAARNA NOG EEN AVOND VOOR BUURT EN WOONWAGENEbewoners. DAAR HEBBEN WE GEHOORD DAT WE MOESTEN AFWACHTEN, DE GEMEENTE ZOU BIJ ONS TERUG KOMEN. ZE ZIJN NU NOG NIET GEWEEST. WE LEVEN NU IN 2024.

Terwijl wereldwijd onze leefwijze erkend wordt als cultureel erfgoed en wij het recht hebben om in woonwagens te wonen. Dat is een mensenrecht. Noodgedwongen hebben wij ons moeten inschrijven voor een woonwagen met standplaats achter in die nieuw te bouwen wijk. Anders hebben wij helemaal geen rechten meer straks. De gemeente belooft steeds, maar doet niets dat recht doet aan

onze leefwijze. In andere gemeentes zijn wel voldoende woonwagens gezet, prima gedaan. Maar in Nederweert gebeurt niets. We hebben teveel meegemaakt. En zijn nog geen veertig.

Mijn liefste wens: Wij willen als gezin leven in een woonwagen. Een woonwagen die ons al meerdere keren vanaf 2006 beloofd is. Leven zoals ik gewend ben. Zo is onze traditie, onze cultuur en dat is ons goed recht. Wij willen bij onze ouders wonen. Straks zijn ze oud en zitten ze alleen in hun woonwagen, terwijl wij ergens anders moeten wonen. Dat willen wij niet. Zo kun je niet met ons omgaan. We hebben net als andere culturen die hier leven, Nederlanders en Limburgers, gewoon het recht om niet meer gediscrimineerd te worden. Dat hebben mijn man en ik tijdens onze opleidingen, stages en in ons werk al te vaak meegemaakt. Omdat we kampers zijn. Dan hoeven ze ons niet, of zelfs ineens niet meer, zelfs als we goed zijn in ons vak. Mijn kinderen zijn ook volgens onze tradities opgevoed. Zij hebben straks ook recht om in een woonwagen te wonen in familieverband. Net als onze voorouders. Dat is een mensenrecht. De buurt in Budschop wil ook geen groot kamp midden in hun wijk.

Kunnen wij niet zo'n mooi kamp als in Haelen, aan de rand van de gemeente krijgen, om samen te wonen op wielen en voor elkaar te zorgen? Gewoon, samen.

Zo zie ik dat.

Zo zou het moeten zijn

Wie ben ik? Ik ben een man van 40 jaar. Ik woon in Nederweert. Op het woonwagenkamp aan de Gutjeszijweg. Ik leef een prettig en gelukkig leven met mijn kids, naast mijn ouders. We zorgen allemaal voor elkaar. Ik sta echter in onzekerheid in mijn wagen, omdat ik “gedoogd” sta. Al tien jaar. Verder houd ik bepaalde dingen privé in verband met mijn kids met een beperking. Hoop op jullie begrip hiervoor.

Waar woon ik en hoe lang al? Aan de Gutjeszijweg in Budschop, sinds ik 4 jaar was. Tot mijn 28e in de woonwagen bij mijn ouders. Daarna in een kleine caravan met mijn vrouw. Gedoogd door de gemeente. Toen de kinderen kwamen was dat geen doen meer. Omdat ik ‘gedoogd’ woon krijg ik weer geen eigen aansluitingen voor water, elektra, gas, riolering en kabel. Die deel ik met mijn ouders, ik moet wel BsgW betalen. Ieder jaar moet ik de riolering schoonmaken vanwege de bochten in de afvoer. Ik heb buiten geen ruimte voor een tuin. Mijn vader heeft een overdekte speelplaats gemaakt voor mijn kinderen, zodat ze veilig en droog kunnen schommelen en spelen. We zorgen als familie voor mijn kinderen, als ze hier zijn. Dat is normaal toch? Iedereen helpt elkaar. Dat is onze traditie. We hebben hier op het kamp geen veilige, afgesloten kinderspeelplaats, dus moesten we daar zelf voor zorgen. Het wordt steeds zwaarder. Ze worden groter en hoe moet dat straks? Mijn ouders komen ook op leeftijd.

Mijn verhaal: Altijd is er onzekerheid over onze toekomst. Mijn wagen heb ik met familie vanbinnen helemaal gerenoveerd en ingericht. Daar ben ik heel trots op. Maar de buitenkant kan ik, zolang ik in onzekerheid verkeer, niet afmaken. Ik wil zelf stroom, water, riolering en kabel en buiten wat ruimte voor mijn kinderen. Mijn auto, vuilnisbakken en aanhanger móeten wel tegen mijn wagen aan staan, kijk maar: aan de zijkant en achterkant heb ik alleen een goot van ca. 1 m. breed tot de schuttingen van de Gemeentewerf. Wij wonen hier op de oude vuilnisbelt, de bodem onder ons is vervuild. Alles is vervallen en ik kan niets doen, ik wil graag netjes en fatsoenlijk wonen. Ik moet mijn kinderen in een gezonde omgeving kunnen grootbrengen. Ik moet voor hen blijven zorgen en straks ook voor mijn ouders. Ons was, sinds het plan Hoebenakker niet doorging, meermaals beloofd door de gemeente dat ons kampje aan de Gutjeszijweg zou worden uitgebreid, hiernaast. Sinds 2022 is ons duidelijk gemaakt, dat op de plek die ons was beloofd straks flats komen. En de gemeente plant nu achter in de nieuwe wijk een tweede woonwagenkampje voor 8 wagens en 5 stenen huizen. Dan worden we gescheiden. Dat kunnen mijn kids en ik niet aan. Ik word er soms moedeloos van. De buurt ziet ons liefst vertrekken uit Budschop.

Mijn liefste wens: Snel zekerheid over mijn situatie. Ik wil hier van mijn leven niet weg, dat zouden mijn kids en ik niet aankunnen. Naast mijn ouders blijven. Met mijn familie. Samen voor elkaar zorgen zonder hulp van buitenaf.

Zo zie ik dat.

Ingang met vuilnisbakken 1

Geen speelruimte voor mijn kids 1

Brandgang Gemeentewerf aan de zijkant van mijn wagen

Brandgang Gemeentewerf aan de achterkant

Wie ben ik? Ik ben een vrouw van 39. Ik ben alleenstaand. Ik heb een goede baan als leidinggevende, al 23 jaar bij dezelfde werkgever. Ik werk op een plek waar iedereen uit het dorp komt, iedereen kent mij dus. Ik ben trots op wat ik bereikt heb.

Waar woon ik en hoe lang al? Ik heb tot mijn 37^e bij mijn ouders thuis gewoond in de woonwagen aan de Rosvelterzijweg in Nederweert. Ik ben daar opgegroeid vanaf mijn geboorte. Ik wilde al lang op mijzelf gaan wonen in een woonwagen, maar er is van alles gebeurd al die jaren rondom plan Hoebenakker, waardoor er nog steeds geen wagen voor mij beschikbaar is. Mijn broer die nu 34 is, woont noodgedwongen ook nog bij mijn ouders thuis, in een kamertje van 3 x 3 m..

Mijn verhaal: Ik beschik over een huurhuis sinds februari 2023, hoe dat gekomen is vertel ik graag: Het plan Hoebenakker, waar ik ook wel heen wilde, speelde al sinds 2006. Ons woonwagenbewoners werd van alles beloofd, maar het plan werd ingekrompen van 8 naar 5 wagens. Toen zijn mensen van ons met hulp van een advocaat naar de Raad van State gegaan in 2014. Die heeft in ons voordeel beslist en de gemeente zou dus dat plan van 8 wagens moeten uitvoeren. Daar kwam steeds niks van terecht, brieven schrijven, bellen, weer gebeurde niks. Toen besloot de gemeente dat er een nieuwe wijk in Budschop moet komen en werden er in 2022 informatieavonden voor de burgers van Budschop georganiseerd en een aparte avond voor de woonwagenbewoners. Die avond, 24 maart 2022 tijdens die infoavond ben ik door de druk van jaren en wat ons toen werd voorgeschoteld, in een huilbui uitgebarsten. Ik en anderen die ingeschreven staan voor een eigen woonwagen bleven steeds hoop houden, maar steeds werd ons verhaal de kop ingedrukt. Wel beloften, geen daden. Na die avond dat ik zo overstuur raakte, omdat ik het niet meer aan kon, hebben de woningbouw en de gemeente contact met ons opgenomen. Toen is er een gesprek met mij geweest. Ik kreeg toen het advies, om mij in te schrijven voor een woning, desnoods als tijdelijke oplossing. Toen kreeg ik het bericht, dat ik ondanks mijn urgentieverklaring die ik toen al had, werd toegevoegd aan de bewoners van de Julianastraat die voorrang hadden. Ook mijn moeder heeft toen -ook heel boos intussen- met de contactpersoon van de gemeente gebeld en duidelijk gemaakt dat ik al jaren een urgentieverklaring had en dat het geen stijl was, zoals ze met mij aan het sollen waren. Ik stond wéér onderaan de lijst van urgente woningzoekenden. Het valt niet mee, om mijn werk goed te blijven doen, bij je ouders te moeten blijven wonen en al die spanningen extra. Ik had al eens een burn-out gehad. Na het telefoontje van mijn moeder, kon ik de sleutel halen van het huis waar ik nu woon. Ik ben gaan kijken met mijn moeder. De renovatie was nog gaande. Boven op de slaapkamers zaten nog gaten in de muren, beneden was wel alles gerenoveerd. Het heeft 10 maanden geduurd voordat ik de sleutel kreeg. WE (mijn familie en ik) zijn aan het klussen gegaan en nu woon ik er al bijna twee jaar. Het is een

keurig huis geworden, dat wel. Ik voel me als een kat in een vreemd pakhuis en kan hier niet wennen. Ik durf hier 's nachts niet te slapen, dus ga ik naar mijn ouders als het bedtijd is. Het is een keurig huis, dat wel. Maar ik voel me onveilig. Ik hoor in een woonwagen.

Mijn liefste wens: Ik wacht al zo ontzettend lang op een oplossing. Ik sta al sinds 2005-2006 ingeschreven voor een woonwagen. Ik heb een goed inkomen, ben economisch zelfstandig. Ook al ben ik alleenstaand, ik droom van een eigen wagen, vlak bij mijn ouders en andere familieleden. Op de Rosvelterzijweg is geen plaats meer. Hoebenakker was een goed plan maar zou ook nu al te klein zijn. Onze groep groeit ook in aantal door, de derde generatie kan ook niet in Nederweert terecht. Ik heb na 18 jaar wachten mijn droom nog niet opgegeven, om 's nachts gewoon in mijn eigen wagen te kunnen slapen. Me veilig te voelen. Ik wil in een woonwagen leven. Maar mijn hoop is aan het vervliegen. In andere gemeentes worden wel extra plaatsen gemaakt. Waarom kan dat in Nederweert niet?

Zo zie ik dat.

Waarom kan dit nog steeds niet in Nederweert?

Wie ben ik? Ik ben een man van 49. Ik ben getrouwd. Mijn vrouw is 45. Samen hebben we drie kinderen. Een dochter van 26, een zoon van 24 en een dochter van 16. Alle kinderen wonen nog thuis.

Waar woon ik en hoe lang al? Mijn ouders hebben zich als Sinti-reizigers in de 60-er jaren hier in de regio gevestigd. Ze moesten het rondreizen opgeven van overheidswege. Mijn vrouw en ik wonen sinds 1996 aan de Gutjeszijweg. Eerst in een toercaravan omdat onze eerste huurwagen geplaatst moest worden en we die moesten aanpassen aan onze wensen. Het viel niet mee om dat rond te krijgen met de gemeente, omdat we een aantal dingen niet mochten. De gemeente ging er vanuit dat ik wel een uitkering zou hebben. Ik had toen al een vaste baan. Toen ik mijn loonstroken overlegde kreeg ik meer armslag. Maar ik mocht de wagen niet kopen, waarom is me niet verteld. In 1998 is onze oudste dochter geboren. Ik kan mijn gezin goed onderhouden, heb altijd een vaste baan gehad maar heb al jaren mijn eigen zaak. Mijn vrouw en twee oudste kinderen werken ook allemaal in vaste banen. De jongste gaat naar school in Weert. Samen hebben wij het goed. Mijn vader woont nog steeds aan de Rosvelterzijweg, mijn moeder is overleden. Wij zorgen allemaal voor hem.

Mijn verhaal: Na enkele jaren wilde de Gemeente Nederweert dit kampje laten beheren door een stichting. Dat wilden wij niet omdat wij zelfstandig onze boontjes kunnen doppen. Al die jaren wilden wij onze wagen kopen, maar dat mochten wij niet. Wij vallen nog steeds onder de woningbouw, nu heet dat WoonIk. Begin deze eeuw kregen wij een brief van de Gemeente dat we de wagen met korting konden kopen, dat hebben we gedaan. Het kavel waarop we staan is niet van ons, dat mogen we niet kopen, omdat we een woonwagen bezitten en niet een stenen huis. We krijgen daarvoor nog steeds geen toestemming. We krijgen ook geen hypotheek. Toen ik deze wagen -onze tweede- wilde verbouwen heb ik daarvoor vergunning gekregen. Dat is toen helemaal op papier met tekeningen en al geregeld. We konden verbouwen, maar moesten alles zelf betalen, we krijgen nooit een hypotheek. Er is een verdieping bovenop gemaakt, alles met familie samen gebouwd. Onze kinderen werden groot en we hadden ruimtegebrek. We zijn trots op ons huis en onze kinderen, op elkaar. We zijn van niemand afhankelijk omdat we alles zelf regelen en betalen. In 2008 beloofde de Gemeente ons dat er een uitbreiding van dit kampje zou komen, hier recht tegenover. Dan zouden mijn dochter en mijn zoon daar ook een wagen kunnen huren of kopen. Dat was een prachtig vooruitzicht. Tegelijkertijd zou een nieuw kamp gebouwd worden aan de Hoebenakker, maar daar stak de burgemeester een stokje voor. Hij wilde niet op woonwagens uitkijken vanuit zijn raam. Ik noem dat machtsmisbruik. Familieleden zijn toen met hulp van een advocaat naar de Raad van State gegaan en de woonwagenbewoners hebben daar gelijk gekregen. Plan Hoebenakker zou moeten worden uitgevoerd, 8 wagens extra voor onze familiestam. Dat was in 2014. In 2022 besloot

de gemeente dat er op de plaats waar kampje Gutjeszijweg zou worden uitgebreid, een flatgebouw moet komen. En een tweede kamp aan het eind van een nieuwbouwwijk. Er was een informatieavond apart voor woonwagenbewoners en we kregen daar te horen dat de buurtbewoners (in de stenen huizen) eerst moesten reageren op de plannen en wij, de woonwagenbewoners, dat eerst moesten afwachten. We kregen geen antwoord op onze vragen. Ik ben toen vreselijk boos geworden en ben weggelopen uit die avond. Nu leven we in 2024 en zoals de plannen er nu liggen, krijgen wij geen uitbreiding van dit kampje zoals ons beloofd was. En krijgen we een flatgebouw voor onze neus. Dat wil niemand. Ook de buurt niet. Hoe kan het, dat de hoogste rechter in Nederland uitsprekt in 2014, dat plan Hoebenakker voor acht wagens extra in de Gemeente Nederweert moet worden uitgevoerd. En dat er nu, tien jaar later nog steeds niets is gebeurd en wij nog maar rechteloos moeten afwachten? Wij hebben een goede verstandhouding met de buurt, maar de gemeente bezorgt ons allemaal slapeloze nachten.

Mijn liefste wens: Wij wonen hier al 28 jaar in onze verbouwde wagen. Wij willen hier dus niet weg. Wij willen de grond onder ons kopen. Hoewel we op een oude vuilnisbelt leven en de vervuilde bodem nog niet gesaneerd is. Grondboringen hebben plaatsgevonden, maar de uitkomsten zijn ons onbekend. Wij willen hier blijven wonen. Wij zijn allemaal gehecht aan deze plek. Ook willen we dat onze kinderen om ons heen kunnen komen wonen in hun eigen woonwagens. Want hoewel ze altijd, levenslang bij ons mogen blijven wonen, hebben ook zij recht op een eigen woonwagen. Onze leefstijl is erkend als cultureel erfgoed. Wij zorgen voor elkaar, delen lief en leed. En kunnen niet eens vertrekken. Ik wil dat de discriminatie ophoudt. En dat wij allemaal kunnen wonen in woonwagens, als familie bij en met elkaar. En niet gedwongen worden om in een stenen huis te gaan wonen.

MIJN voorstel is: Laat ons gezamenlijk een stuk grond kopen, geef ons hypotheek, en wij bouwen ons eigen kamp. Ergens aan de rand van de Gemeente Nederweert. Of geef ons de beloofde uitbreiding van dit kampje aan de Gutjeszijweg in eigendom. Zodat wij gelijkwaardig aan alle burgers onze eigen levens kunnen leiden. Dan weten we ons gerespecteerde burgers, net als iedereen. Zo zie ik dat.

Parkeerproblemen op de Gutjesweg.

Onveilige ingang Gutjeszijweg

Gutjeszijweg uitgang Gutjesweg

Wie ben ik? Ik ben een jonge man van 24. Ik heb een baan in een logistieke functie. Ik werk in vaste loondienst. Ik maak lange dagen voor mijn baas. Ik heb ruim drie jaar een vaste relatie. Ik woon nog steeds thuis, bij mijn ouders. Omdat het niet anders kan. Mijn zus van 26 woont hier ook nog. Zij heeft een managersfunctie in een restaurant, een eigen inkomen. Wij sparen heel hard voor onze eigen woonwagen, maar krijgen die niet. Er zijn geen wagens beschikbaar.

Waar woon ik en hoe lang al? Sinds mijn geboorte woon ik hier aan de Gutjeszijweg. Ik ben hier kind geweest, ben hier naar school gegaan. Ik heb vrienden in de buurt, speelde aan de overkant ook in dat speeltuintje daar. Wij hebben geen speeltuintje op dit kamp. Wij kunnen onze auto's nergens kwijt, de buurt is verstopt omdat alle straatjes hier te smal zijn en we nergens kunnen parkeren. Ik moet voor mijn werk een auto hebben, die moet ik een straat verderop parkeren, dat vinden de mensen daar niet leuk. Ik ook niet. Als ik 's morgens vroeg naar mijn werk ga, rijd ik terug langs huis en dan geeft mijn moeder me mijn rugzak met mijn lunch aan, door het autoraampje. Ik kan dan niet stoppen vanwege de drukte in de straat.

Parkeeroverlast Gutjesweg

Mijn verhaal: Ik ben hier thuis wel heel gelukkig, mijn ouders en ik, mijn zus, wij hebben het fijn samen. Maar ik wil ook mijn privé, zodat ik mijn relatie kan opbouwen. We willen graag trouwen en een gezin stichten. Maar dat kan nu niet, zolang we bij onze ouders wonen. Er is geen plekje voor ons. Ik sta ingeschreven op de wachtlijst voor een eigen woonwagen, zodat ik mijn leven kan starten. Maar ik moet maar afwachten zeggen ze. Hoe de plannen van de gemeente uitpakken. Ik heb niet anders meegemaakt, dat we moeten afwachten. Mijn grootouders, mijn ouders, mijn zus, ik, we krijgen steeds te horen dat we moeten afwachten. Ik ben daardoor de moed aan het verliezen. Ik zie nog steeds geen perspectief. Terwijl ik wel net als andere jonge mensen mijn eigen vaste inkomen heb, ik ben met verantwoordelijkheden opgegroeid. Maar ik kan geen kant op.

Mijn liefste wens: Er is woningnood, dat weet ik, maar ook woningnood onder woonwagenbewoners. Ik heb altijd gehoopt dat ik een wagen kan krijgen in de uitbreiding van ons kamp, hier tegenover. Nu moet daar een flatgebouw komen. Verschrikkelijk. Ik blijf dromen, tegen beter weten in, dat ik later als ik hiertegenover woon, voor mijn ouders kan zorgen als ze oud worden en hulp nodig hebben. Want al ben ik jong, ik wil graag de tradities van onze familie voortzetten. Voor mijzelf en mijn gezin zorgen, voor mijn ouders en hier dus blijven. Geef mij de kans om op eigen benen en eigen wielen te gaan staan. Op de Gutjeszijweg. In een nette huur- of koopwagen. En dat ik niet in de garage van mijn ouders moet gaan hokken. Ook dat gebeurt in Nederweert: mensen die moeten wonen in een schuurtje. Dat is toch geen leven.

Zo zie ik dat.

Wie ben ik? Ik ben een man van 47. Ik heb twee dochters in de schoolgaande leeftijd.

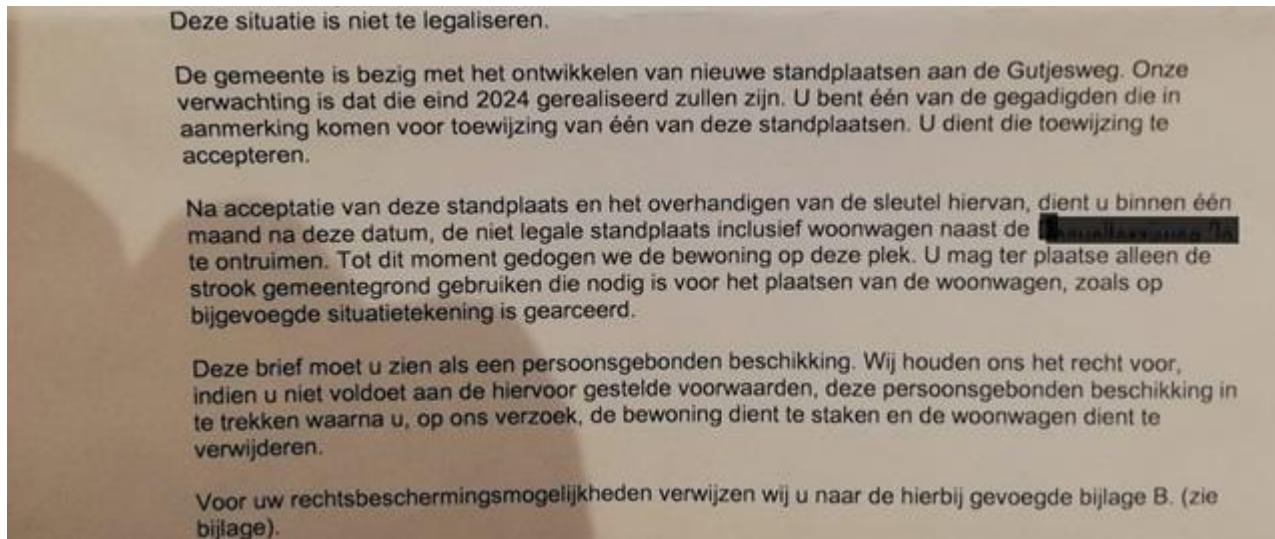
Waar woon ik en hoe lang al? Ik woon al sinds ik nog niet kon lopen aan de Rosvelterzijweg, waar mijn ouders begonnen in een oude huurwagen. Toen zij een nieuwe wagen bouwden met toestemming van de gemeente kwam hun oude wagen vrij en ben ik daarin gaan wonen. Dat werd met een gedoogvergunning van de gemeente gerealiseerd. De oude wagen was lek en aan het rotten. Extreme vochtigheid en schimmels tastten onze gezondheid aan. We hadden geen elektra, gas, water of riolering. Omdat we gedoogd stonden. We zouden het zelf moeten aanleggen tegen zeer hoge kosten.

Mijn verhaal: Sinds eind 70-er jaren streken woonwagenbewoners neer op het oude voetbalveld (nabij de Bengele) en kregen de bewoners op wielen het gebruik over een keet, waar iedereen gescheiden kon douchen. Er werden minimale voorzieningen provisorisch in stand gehouden. De Nederlandse regering steunde de woonwagenbewoners, de gemeente Nederweert dacht daar anders over. Het kwam tot demonstraties door het dorp en woonwagens voor het gemeentehuis. Toen kregen onze ouders hun plek toegewezen op de Rosvelterzijweg waar ik dus mijn hele leven al woon. Ik kreeg 19 jaar geleden een relatie en wij kregen twee dochters. Ik heb mij 19 jaar geleden ingeschreven voor een legale standplaats met huurwagen. Die werd ons in 2012 beloofd. Maar die hebben wij nooit aangeboden gekregen, wij moesten noodgedwongen een huurhuis accepteren. Ik kon daar niet wennen, voelde me gevangen tussen de muren in een eengezinswoning. Onze relatie strandde door alle spanningen rondom de woonwagen en de gezondheidsproblemen. Mijn dochttertje is levenslang afhankelijk van medische zorg. In die tijd liep het hoog op tussen gemeente en ons. Wij waren radeloos en wanhopig. Mijn partner en ik gingen uit elkaar en ik ging terug naar mijn oude, rotte wagen, die op zeker moment weg moest. Het ging van kwaad tot erger. Mijn vader heeft een 2^e hands wagen gekocht en die opgeknapt. Die huur ik. Daar woon ik met mijn dochter. Maar ik moet eind 2024 weg, ik heb daarvan een brief gekregen. Ik moet uiterlijk eind december 2024 met deze wagen vertrekken omdat dan de uitbreiding van het kamp aan de Gutjeszijweg klaar is. Ik heb hier de brief, kijk maar. Maar sinds 2022 is duidelijk, dat er op de aan ons beloofde uitbreiding een flatgebouw gaat komen. Plan Hoebenakker moet al sinds de uitspraak van de Raad van State van 2014 worden gerealiseerd (8 standplaatsen). Maar er gebeurt daar niets, ondanks alles. De ambtenaren van de gemeente en de woningbouw hebben me heus heel goed proberen te helpen, maar zeggen, machteloos te staan. Ik kan me nog steeds niet settelen, ik ben bang, vooral voor de toekomst van mijn kinderen. Voorlopig kan ik geen zitmeubels kopen, ik krijg geen participatievergoeding of herinrichtingkostenbijdrage. Dus zitten we op een tuinstel en ik leg geld opzij.

Mijn liefste wens: Ik wil aan de Rosvelterzijweg blijven, ik hoor hier thuis. Mijn familie woont hier ook, we helpen elkaar. Ik sta hier met een tijdelijke vestigingsvergunning (gedoogd) maar moet 31-12-2024 met wagen en al vertrekken. Lees maar, het staat er echt. Waar moet ik naartoe?

Ik wil net als alle Nederlanders dat mijn situatie legaal wordt en ik normale nutsaansluitingen kan krijgen. Ik betaal ook BsGW net als anderen. Ik wil dat de discriminatie stopt. Ik wil zekerheid en rust voor mijn kinderen, ik wil eindelijk eens zekerheid. Zodat we weer een leven kunnen opbouwen.

Zo zie ik dat.

Deze brief is van de gemeente. Hij dateert van 8 januari 2024. Ik wordt gemaand met woonwagen en al te vertrekken omdat nieuwe standplaatsen aan de Gutjesweg eind 2024 voltooid zijn. Er staat daarover nog niets zwart op wit. Er is nog geen datum bekend waarop de Gemeenteraad van Nederweert het bestemmingsplan gaat behandelen. Ik zit in angst. Mijn dochter ook.

Tot zover getuigenissen van woonwagenbewoners in Nederweert. Opgetekend en bewerkt in de maand april 2024.

OPMERKELIJKE EN GETOETSTE BEVINDINGEN:

- De gemeente Nederweert blijft al 20 jaar in gebreke.
- De groep woonwagenbewoners wordt gestigmatiseerd door onder meer:
 - Foute aannames en roddels omtrent het verwerven van eigendommen en inkomens
 - De woonplek (postcodes) leiden tot discriminatie bij opleidingen, werk zoeken, verzekeren etc.
- Banken en verzekeraars weigeren hypotheek en verzekeringen vanwege “het behoren tot een groep woonwagenbewoners”
 - Groepsdiscriminatie is onwettig
- De nalatigheid van het college van B&W van de gemeente Nederweert heeft het kenmerk van groepsdiscriminatie
- De communicatie van de gemeente naar de burgers en de woonwagenbewoners is dermate verschillend, dat ook hier feitelijk sprake is van ongelijke behandeling. Daardoor is verwaarlozing en achterstelling aan de orde.
- De uitspraak van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State d.d. 19-02-2014 is helder en duidelijk:
<https://www.raadvanstate.nl/uitspraken/@94093/201210586-1-r1/>

WAT IS NODIG VOOR RECHTHERSTEL VAN DE GROEP WOONWAGENBEWONERS IN NEDERWEERT ?

1. Erkenning van de woonwagenbewoners als gesprekspartner van het college van B&W.
2. Uitleg van B&W aan de bewoners waarom geen uitvoering is gegeven aan het vonnis van de Raad van State en waarom 20 jaar lang geen uitvoering is gegeven aan het inrichten van voldoende en kwalitatief goede woonplekken met inbegrip van aparte en hygiënische sanitaire voorzieningen voor de mannen.
3. Erkenning van de nu “gedoogde” bewoners als volledig rechthebbenden op een legale bewoning van een standplaats.
4. Realisatie van afdoende woonwagenlocaties en inplannen van de uitbreiding voor toekomstige generaties,
5. Het doen realiseren van alle noodzakelijke nutsvoorzieningen waar andere burgers van Nederweert ook over kunnen beschikken.
6. **Dit houdt concreet in:**
 - **De in 2014 aan de woonwagenbewoners van Nederweert toegezegde locatie aan de Hoebenakker met 8 standplaatsen en de aan hen in 2022 toegezegde uitbreiding van het kamp aan de Gutjeszijweg (4 bestaande en 8 extra = 12 standplaatsen). Totaal dus 20 standplaatsen.**
 - **Rekening houdend met de zienswijzen van de buurtbewoners uit 2024 die geen groot woonwagenkamp in Budschop willen, zijn de woonwagenbewoners flexibel als de Gemeente Nederweert hen op de kortst mogelijke termijn een groot kamp aanbidt met 20 standplaatsen op het terrein van de oude glasfabriek (achter Duijts aan de Roeven).**
7. Het actief tegengaan van discriminatie en uitsluiting door derden van diensten en producten (banken en verzekeraars).

Na de vele jaren van het negeren van de woonwagenbewoners van Nederweert en het niet uitvoeren van wettelijke verplichtingen en uitvoering van een daartoe strekkende uitspraak <https://www.raadvanstate.nl/uitspraken/@94093/201210586-1-r1/> zijn mensen ernstig tekort gedaan.

Hier is sprake van schuldig verzuim!

Dat moet worden rechtgezet door met de bewoners het gesprek aan te gaan en met hen een plan van uitvoering maken met een acceptabel tijdspad.

VERANTWOORDING

- De samenstellers van dit Zwartboek 2024 over het woonwagenebeleid in de Gemeente Nederweert hebben in de Gemeenteraad van Nederweert in totaal 10 inventariserende gesprekken gevoerd met in totaal 14 bewoners van woonwagenekampjes in Nederweert, aan de Rosvelterzijweg en de Gutjeszijweg. Daarvan zijn drie gesprekken gevoerd met bewoners van huurwoningen in Nederweert, die aantoonbaar familiebanden hebben de groep woonwagenebewoners.
- Al deze gesprekken zijn individueel samengevat. Daarna is aan alle gesprekspartners een concept over hun situatie voorgelegd, dat zij individueel hebben gecorrigeerd en waar nodig samengevat, aangevuld dan wel aangepast. De hier weergegeven getuigenissen zijn door hen goedgekeurd. Alle getuigenissen zijn geanonimiseerd.
- Het concept Zwartboek 2024 is voorgelegd aan de betrokken woonwagenebewoners en door hen inhoudelijk goedgekeurd d.d. 16 mei 2024.
- Er zijn in de voorbereiding ook 10 gesprekken met een delegatie van de woonwagenebewoners in Nederweert gevoerd, zodat een totaalbeeld is ontstaan van de woonomstandigheden in het verleden tot in mei 2024 van deze groep inwoners van de Gemeente Nederweert.
- Daarnaast zijn talloze telefoongesprekken gevoerd en is binnen twee app-groepen gecommuniceerd met alle betrokkenen.
- In dit proces hebben de bewoners alle fracties van de Gemeenteraad benaderd om gehoord te worden. Een delegatie van de woonwagenebewoners heeft vervolgens gesproken met de fracties van CDA, VVD, D'66, JAN, Nederweert Anders en GL. Die gesprekken zijn door de bewoners als positief ervaren en zij zijn de fracties daarvoor erkentelijk. In de verwachting dat dit een vervolg krijgt.
- Alle privégegevens van betrokkenen zullen vernietigd worden na beëindiging van het traject, leidende tot de beschikbaarstelling van voldoende standplaatsenaanbod voor woonwagenebewoners in de gemeente Nederweert.
- De foto's bij de getuigenissen zijn door individuele bewoners op verzoek gemaakt met mobiele telefoons of vroegere fototoestellen. Deze foto's zijn en blijven eigendom van de makers en mogen niet zonder hun toestemming worden verveelvoudigd en/of gekopieerd. De inhoud en vormgeving zijn intellectueel eigendom van de samenstellers.

Niets in deze uitgave mag zonder toestemming worden verveelvoudigd, verspreid en/of gekopieerd.

Uitgave:

Mei 2024,

Guido en Babs Klabbers-Metaal © namens en in samenwerking met de bewoners van de Rosvelterzijweg en Gutjeszijweg Nederweert

Voor info:

E-Mail: hetverdrietopwielen@gmail.com

Ruimte voor aantekeningen

HET VERDRIET OP WIELEN

ZWARTBOEK 2024© WOONWAGENBELEID IN DE GEMEENTE NEDERWEERT

INFO: hetverdrietopwielen@gmail.com

